LANDSTRYKAREN.

Af Allan Wide.

Uppifrån de stora vidderna kom han. Från Norrland — från de svindlande höjdernas och de blånande djupens land hade han kommit vandrande som så ofta förr — ensam på landsvägen med sin vandringsstaf i handen. Hvarför? Ja hvad, visste han själf? Intet visste han mer än denna sugande längtan, denna aldrig sinande oro, som tvang honom bort — dref honom att gå, ständigt gå utan rast eller ro. Och så — det visste han ju på förhand — hvad som sedan väntade honom — återigen längtan — en ännu starkare och mera oemotståndlig längtan tillbaka igen. Och så måste han gå då — tillbaka samma vägar — eller andra om han så ville — men ändå dit upp — till hemlandet — landet, som han aldrig kunde glömma och aldrig sakna utan att pinas af längtan.

Sådan var landstykarens lott!

Nu stod han där, stödd på sin staf och betraktade från skogsbrynet byn, som låg och solade sig i den hårda, kalla vintersolen.

Det var ju själfva julaftons morgon! Som ett blåaktigt skimmer ringlade sig röken från de många skorstenarne upp mot himlen i lätta, dansande ringar — man kokade visst julmat därnere! Ja hungrig var han icke — landstrykaren. Ty mat hade han fått hvar han gått fram dessa sista dagar — mat i öfverflöd nära nog utan att begära den. Människorna blifva så underligt gifmilda framemot jul — på mat! De äro så rädda, att någon stackare skall "bära ut julen" gör dem som de kalla det. Landstrykaren höjde på axlarne och hånlog.

Fåvitska människor — trodde de verkligen, att de köpte sig till någon julfrid af vår Herre på det sättet? Genom att slänga till den fattige några bitar af julens öfverflöd — slänga åt honom det och hoppas att så fortast möjligt bli af med honom? Så som de allra flesta gjorde det. Barmhärtighet — hur många kände det ordet annat än till namnet?

Landstrykaren kastade trotsigt hufvudet tillbaka. Ah om de visste, hur han hatade dem — människorna! Hur ofta hade han icke förr, då han var ung och blödig, kommit in i stugorna med ett intensivt, ödmjukt hopp om ett vänligt ord eller åtminstone ett leende. Men hade han någonsin fått sin längtan uppfylld? Hvem ville väl skänka leenden åt en tiggare — var icke hårda brödkanter och platsen nere vid dörren redan det för mycket för landsvägarnes lätting?

Numera — nu hoppades han ej längre. Han hade för längesedan kommit ifrån de dumma och barnsliga känslorna. Detta hade han visst svalt tillsammans med skammen, då han kom ut efter fängelsetiden. Fängelset, det hade varrit en god hjälpare för honom — det hade tagit bort så många öfverflödiga sider i hans natur — egenskaper, som hvarken voro goda eller nyttiga för en landstrykare att släpa på — — —

Den hemlöse hånlog, där han stod och såg ned på alla de små hemmen därnere i dalen. Bah, kallade de detta hem, var det något att ha alla de där små röda och grå stugorna därnere, lika hvarandra som bär? Tätt, lätt sammanpackade som de stodo, så att den ene icke i sitt rum kunde företaga sig något, utan att hans närmaste granne i fönstret midt emot kunde utspionera det? Tilldrog det sig något i en af de små stugorna, så sprungo där genast tillsammans dussintals af käringar från de andra för att kring kaffebordet afhandla nästans hemliga.

Kunde de andas ut därinne måtro mellan sina instängda väggar? Hängde inte luften kvalmig och tung öfver de hopgyttrade stugorna i dalen mot hvad den gjorde däruppe på de ensliga vidderna? Hur kunde de stå ut med den instängda stugluften? — —

Landstrykaren strök sig öfver ögonen. Hvad var nu detta för förargligt vått i ögonvrårna igen, man kunde nästan tro, att han stod här och afundades dem, de där stackars krypen därnere. Ja julen var sannerligen den dummaste tid på året — en tid, som kunde locka fram dåraktiga och barnsliga känslor och tankar hos äfven den förnuftigaste och mest okänsliga människa. Den tid, då den hemlöse mest längtade efter ett hem. — — — — —

Bah — längtade — han? Kunde han icke ha ägt ett sådant äfven han — om han bara velat! Hade där funnits den ringaste svårighet för honom att förvärfva sig ett sådant — till och med mycket präktigare än något af dem alla därnere — om han bara velat! Han hade ju haft tillfällen och möjligheter — mer än många. Men han hade ej velat. Då man blifvit född med vandrarelustan och friluftsnaturen —då hålla inga band och binda inga kädjor för friheten.

Han hade själf så velat ha det. En landsvägarnes frie son var han — utan hem och utan härd — men också utan kädjor. Kung var han dock — i naturens stora rike — härskare öfver de stora höjderna och de vida utsikterna, dem han älskade — herre öfver sig själf och fri från andras herravälde. Nej han afundades icke! — —

Han började långsamt gå framemot byn. Nej — det ville han dock icke. Han ville in — icke gå som en tiggare från dörr till dörr i dag på julafton och störa fäststämningen. Han ville icke ha medlidande. — — — —

Så var det den kom, plötsligt och oförberedt — den ondskefulla tanken! Han visste, hvar hon bodde, sedan han vandrade här sist — endast en knapp halfmil från byn, midt inne i den djupa skogen bodde hon, den gamla giriga änkan. Där bodde hon, ensam i sin fallfärdiga stuga midt ibland sina pänningpåsar, som man sade, själf snart en fallfärdig gren i lifvets stora träd. Han hade varit därinne sist och han hade kännt en svår frestelse redan då — att taga af guldet, som hade till vakterska bara en ensam gammal orkeslös kvinna. Hon hade icke varit för vänlig mot honom, den gamla Skansås-Lina — ingenting hade han fått mera än hårda ord och den gamla vanliga uppmaningen att blifva något annat än en latmask och en onyttig människa.

Tiggaren rätade beslutsamt upp sin kraftiga gestalt och skyndade på sin gång förbi alla de små stugorna. Hvarför skulle han tveka? Där i den ensamma stugan — där skulle han ej behöfva tigga och ödmjuka sig — där behöfde han ju bara taga — taga med våldets rätt, hvad hon ej frivilligt lämnade ifrån sig den gamla. Hur många gjorde ej så? Sätten voro ju mångahanda, men ytterst var det i alla fall våldets rätt som regerade världen. — — —

Nu hade han kommit in i skogen. Träden stodo mörka och allvarliga rundt om honom, endast här och där glimmade hvita snöstänk som stjärnor på de mörka grenarne. Men vägen låg jämn och hvit af snö — de sista dagarnes nordanstrom hade sopat snön i drifvor och yrt igen hvarje dike och spår af människofot, och öfver det hela hvälfde sig den gnistrande blå vinterhimmelen — det var julstämning i hela naturen.

Landstrykaren måste sätta ny fart i sin gång — annars var det fara värdt, att han som så ofta förr skulle gripas i naturens våld och stanna som en dådlös betraktare i stället för att fullfölja sin föresats.

Se nu syntes änkans stuga mellan träden. Så gammal, grå och mossbelupen den var! Men utanför dörren låg i dag friskt granris, och skinande blanka voro fönstren i sina sneda bågar. Och hur nystrukna gardinerna därinnanför och vackra blommor i fönstren!

Han greps af en ond aning. Skulle hon möjligen ha julfrämmande i dag, den gamla, hvilket skulle omöjliggöra hela hans plan, kanske?

Han fattade tveksamt i dörrklinkan och öppnade. Nej, hon var ensam! Han drog en lättnadens suck och stängde dörren bakom sig bullersammare än han öppnat den. Och i hans "god morgon!" låg mera af tonen hos en själfmedveten härskare än en tiggares ödmjuka hälsning, innan han framställer sin bön om mat.

Det reste sig en gammal bräcklig gestalt ur länstolen därborta vid fönstret. Men hur fin och prydlig hon var i dag emot sist — och hvilket helt annat ansiktsuttryck! Landstrykaren stod och betraktade henne förundradt, då hon långsamt kom öfver golfvet bort emot honom.

— God jul, hälsade hon vänligt, medan ett leende, som riktigt gaf glans åt det gamla knotiga ansiktet, långsamt spred sig kring hennes mun och ögon. Och så — innan han visste ordet af — hade hon fattat hans hand, i det hon än en gång upprepade sitt stilla "God jul".

Han stod häpen. Hvad — hon hade frivilligt fattat hans hand! Hon hade gifvit en vänlig handtryckning åt den fattige landstrykaren! Och så leendet till! Men plötsligt hämtade han sig och drog hastigt skuldmedveten åt sig handen. Han hade glömt, i hvilken afsikt han kom — han hade ej rätt att ta emot en handtryckning.

— Stig fram och sitt, fortfor hon vänligt utan att synas märka hans dock ganska synbara förvirring. Det var riktigt roligt, att jag fått en julgäst här i min ensamhet. Om en knapp timme skola vi ha oss en riktigt god julmiddag, och så tänker jag, ni stannar här öfver natten, om ni ingen annan stans har att ligga.

Han betraktade henne i stigande häpnad. Hvad kom väl åt henne? Men så sade han plötsligt högt med något hånfullt och hotande i rösten: — Ni var dock helt annorlunda, mor Lina, när jag var här sist, — jag har nog inte glömt er som ni hör — då hade ni ej annat än hårda ord att ge mig som reskost, och jag var ändå hungrigare då än nu.

— Det var icke jul då, svarade hon lågt, och ja — ni skall få höra hur det är, om ni sätter er ned. Ja det skall bli rigtigt skönt för rösten att ha någon berätta det för — en riktig befrielse att få tala!

Han skrattade till. — Äja, ni kan ju få tala sedan, mor Lina, men säg mig nu först, om ni har mycket pängar till öfverlopps åt en fattig stackare, som behöfver dem bättre än ni? Man säger om er, att ni inte gnidit ihop så litet under årens lopp, sade han rått.

Det glimtade till ett underligt uttryck i mor Linas ögon. Var det rädsla eller var det någon annan känsla? Förstod hon månne i hvilken farlig belägenhet hon var? Han visste det icke.

— Ja det är just detta jag vill berätta er, sade hon lugnt utan darrning på rösten, pennigarnes historia och åt hvilken jag gnidit ihop dem, som ni sade.

Man har rätt därnere i byn, då man säger att jag blifvit en girigbuk. Gnidit och sparat har jag gjort dessa sista tjugo år — ingenting annat. Jag har väl knappt unnat mig själf det nödtorftigaste och andra — ingenting! Ty ser ni jag tyckte, att alla hade bättre råd än jag — andra, som ingen hade att spara åt.

Ty jag hade min gosse! Hennes röst sjönk ner till ett halft hviskande, och det kom en underström af värme och visshet i rösten. Det visste ni icke eller hur? Nej det är ej många som veta det — att det är åt honom jag spar. För tjugo år sedan, då hade jag honom här hos mig. Ack hvilken grann pojke han var, min gosse, ingen fanns det, som kunde mäta sig med honom! Ingen af gossarne i byn vågade pröfva på ett nappatag med honom, och ingen enda af flickorna kunde motstå hans käcka, stolta ögon eller hans leende.

Man sade ju, fortfor hon tystare, att han icke var sådan jag trodde, man sade, att han icke var någon bra människa — att han både kunde svika en fliekas tro och ljuga sig till en annans heder. Men jag trodde dem aldrig. Min gosse ljuga — min vackre, modige gosse vara falsk — aldrig! Elakt, styggt förtal var det, ingenting annat — förtal och afundsjuka.

Lång och bedrägeri var det också, när det skedde — det där. Det som gjorde, att min gosse kom på fängelset. Man sade, att han hade mördat, och att han gjort det med beredt mod. Men jag trodde icke det heller, och jag kommer aldrig att tro det. Förledd hade han blifvit, förledd af dåliga kamrater. Men dålig var min gosse aldrig.

— Men nu ser ni — hon höjde hufvudet, och det flög som ett skimmer af ljus öfver hennes ansikte — nu kommer han i alla fall igen. Min gosse har fått nåd af kungen, har man skrifvit till mig — nåd att bli fri igen efter tjugo års fångenskap. Nåd kallar man det — rättvisa är det — — —

Men ser ni detta är pänningarnes historia. Förr, då jag hade honom hos mig, då var jag aldrig snål — jag hade aldrig en samlad skilling på kistbotten på den tiden. Men sedan man tagit min gosse ifrån mig, fick jag bara ett mål att lefva för — det att samla pängar åt honom, tills han blef fri. Ty man sade mig ju strax, att han kunde bli fri — att de brukade återfå friheten efter en femton, tjugo år, dessa, som blifvit dömda till liftids fängelse, om någon fanns, som ville begära nåd för dem, och det har jag ju gjort för min gosse regelbundet hvarje år dessa sista. Det är det enda jag gifvit ut pänningar på — ty han tog ju betaldt, han som skref nådebönerna till kungen åt mig.

Annars har jag sparat — gnidit som girigbuk på hvärt öre. Men hur gärna har jag icke gjort det — för den tanken, att jag skulle kunna hjälpa honom. Jag ville nämligen ha pänningar åt honom att återköpa människornas aktning för. Hade han kommit utfattig och utblottad, så vet ni, hurudant hans lif blifvit. Föraktad skulle han ha blifvit, ingen skulle ha kallat honom sin like, och alla hade vägrat att taga honom i sin tjänst. Men nu ser ni — nu blir han fri. Han behöfver ej deras barmhärtighet, han skall ej ödmjukt anropa dem om hjälp och arbete. Pänningarne därborta i kistan — hans mors pänningar — de skola jämna vägen för honom. De skola hjälpa honom till ett hederligt nytt lif bland människorna.

Hon tystnade nästan andfådd. Det blef en lång paus i stugan. Så reste landstrykaren sig plötslig upp.

— Nu skall ni ha tack, mor Lina, för hvad ni har berättat mig, sade han beslutsamt, och nu måste jag gå.

— Gå, upprepade hon förundrad, nej men ni skall väl ha middag först! Inte har ni fått så brådt om i en hast?

— Jo, sade han kärft, jag har verkligen fått brådtom. Jag måste genast i väg.

I nästa ögonblick var han åter utom dörren. Med långa hastiga steg ilade han bort genom skogen. Utan något bestämdt mål skyndade han framåt, nära nog utan någon redig tanke i hufvudet utan denna enda: bort måste han, långt bort, innan frestelsen åter infann sig. Så långt som möjligt från hvad som frestat honom.

Ty han ville icke — kunde icke röra dessa pänningar — taga från den kvinnan, som gifvit honom sitt förtroende. Underst, på botten i hans hjärna, låg dock en undrande tanke och grodde: hade hon förstått, hvad han gjorde, den gamla, då hon vädjade till hans ridderlighet?

— — — — —

När midnattens timme gick in, och natthimmeln spred sitt gnistrande stjärnljus öfver tusentals palast och hyddor, där julljusen just släckts, och julstämningen för några timmar afbrutits för sönnen, lyste stjärnorna ock öfver en fattig landstrykare, som gått till hvila på den hvita, mjuka snöbädden under ett af skogens högsta och vackraste träd. Han sof så djupt och ostörd som ett barn, medan snöflingorna från trädgrenarne sakta, nästan andäktigt som en mors välsignelser föllo ned öfver honom och bäddade hans täcke än mjukare.

Och leendet låg ännu kyar kring hans läppar — det leende, som födts af hans sista medvetna tanke: ett ödmjukt tack till försynen för att där dock funnits en människa, som behandlat äfven honom — landsvägens son — som en gentleman!

DEN VÄNLIGA GÅRDEN.

Af *Verner von Heidenstam.*

En liten vänlig gård med röda hus
finns gömd i skogen vid en stilla sjö,
och under himmelshöga lindars sus
på bryggan gubben sofver vid sitt spö.
Till stugan för en liten krattad gång,
och framför trappan lyser solen fritt
på silverkulan och på flaggans stång
i snäckors och i blomsterklockors midt.
Så lugnt är allt, som rådde ständig frid.
så putsat allt, hvar knut så hvit.
Och skogens troll, som än från hedentid
i bärg och stenar bygga, hitta dit.
Vid grinden flockas de i ljusan kväll.
Nyfikna stå de där i mörkret än
med mossigt hår och blanka ögonfjäll
och titta under spjälan på sin vän.

FAMILJEN I DALEN.

— AF —

Emelie Flygare Carlén.

Forts. från föreg. nr.

Hon låg med ansigtet vändt mot fönstret och månen spelade öfver hela hennes gestalt, så mycket mer synlig, som vaggan stod nästan midt på golfvet. Ännu har hon samma kjol och lifstycke, som hon lånat, och hennes långa mörkbruna hår, hvilket, upplöst, räckte henne långt öfver midjan, föll nu i tvenne tjocka flätor ned på hvardera sidan om de hvita vida ärmarna, hvarifrån de ringlade sig nedåt barnets täcke och helt ära moderns rosiga kind, som lugnt hvilade på yttersta kanten af den lilla dynan.

"Det här vore något för en målare!" tänkte Gottlieb. "Minsann styrman Lönner har fått sämsta delen på sin lott.... Men nog vet jag någon, som en gång i samma ställning skulle blifva ännu vackrare!"

De dofva hofslagen af en häst väckte honom ur hans betraktelser.

"Åhå" — hans drag fingo ögonblickligt ett uttryck af triumf och glädje — "jag hade ändå rätt.... Nå, få se nu, hvad han ärnar ta sig till!"

Sakta, men skyndsamt drog sig Gottlieb åter in i häcken.

Han hade ej länge innehaft sin något besvärliga ställning, då hofslagen stannade; och af rasslet på andra sidan häcken kunde han sluta, att hästen der fastbands vid gärdesgården.

Strax derefter hördes sakta steg i gräset, och derpå urskildes hela figuren af patron Fabian, som, efter att blott i förbigående hafva förvissat sig om, att förstugudörrarna blifvit tillstängda, djerft nalkades samma fönster, vid hvilket Gottlieb nyss stått.

Men patronen, i stället att förnöta tiden med spejning, klappade sagtå flera slag på rutan.

Den allt jemt sofvande Magda hörde emellertid ingenting.

Patronen lade då ögonen intill glaset och upptäckte genast samma tjusande syn, hvilken nyss fängslat Gottlieb.

Icke förty var det just ingen kärleksfras, som vid anblicken af Magda undföll spejarens läppar.

"Fördömda kvinna", mumlade han, "hon gör mig galen — hon skulle se mig i sjelfva afgrunden förgås af begäret efter en droppe vatten, och ändå icke räcka mig den!"

Han klappade på nytt, och det med sådan styrka, att det klingande ljudet bort uppväcka hvar och en annan än den, som haft en sådan dag som Magda.

I detta ögonblick tycktes likväl patronen bli rädd för sin egen dumdristighet——tänk, om någon annan än den, åt hvilken signalen var ärnad, hade blifvit väckt — o fasa, om hans nattvandring blefve känd och komme för hans hustrus öron!

Lyckligtvis hade det ingen fara från de sofvandes sida.

Den äkta mannen började darra i alla leder — sådan respekt hade hans "töta Ultenie" till och med på afstånd. Och det är möjligt, att han öfvergifvit sina fredsunderhandlingar med den vackra Magda, derest han icke varseblifvit den omnämda segelgarnsändan.

Att sticka in en liten syrenkvist och haka af öglan var ett ögonblicks verk; och innan Gottlieb ens hann begripa sammanhanget, såg han fönstret öppnas och sin värde farbror försvinna.

Vid detta buller måste Magda vakna — och hon gjorde så ock.

Som en fjäder spratt hon upp. Och då hon såg framför sig patronen på Almvik, kände hon ett ögonblicks dödlig ångest, men det var också blott ett ögonblicks.

Med blixtrande ögon och en spotsk krökning på sina fylliga läppar trädde hon emot honom, och så hotande, så modig var hennes hållning, att patronen häpen steg till baka.

"Hvad är er mening med ett besök vid denna tid?"

"Jag har icke kunnat komma förr. Jag har varit hos domaren och talat vid honom, och jag tror, att vi kunna ställa så till, att herr Lönner redan i morgon är hemma."

"Och för att meddela mig detta — som visst sker i god afsigt — hoppar patron in genom fönstret?"

"På samvete, om det är min skull! Jag klappade flera gånger på, och hellre än att resa hem utan att ha meddelat er denna nyhet, den jag hoppades skulle ge fru Lönner en bättre sömn, fattade jag, eftersom frun ändå var uppe, det enda parti, som stod till buds."

"Nå, icke tar jag heller någon skada af herr patrons vänskapsbesök, men som det just icke hör till god ordning att komma den vägen, får jag be patron ha besvär att genast stiga till baka! Sedan kunna vi språkas vid."

"Grymma Magda!".... Patronen vågade räcka ut sin hand.

Men Magda stötte den helt omildt undan.

"Se så, inga krokvägar.... och låt bli att säga Magda — jag önskar kallas vid mitt namn, som jag icke skäms för!"

Gottlieb hade all möjlig möda att afhålla sig från skratt, då han såg sin hjertnupne farbror, oupphörligt tillbakamotad af den unga kvinnan, på ett något generadt sätt åter komma ut genom fönstret, och var nära att springa fram och mottaga honom i sina armar, då Magdas röst hejdade honom.

"Så här går det an att tala ett ord.... Herr patron gjorde sig väl icke illa, hoppas jag?"

"Ah, det är detsamma — ett så hårdt hjerta

SVENSKA BYGDER.

Sockenskildringar
utgifna af
ALFR. VERNBORG.

Illustrerad tidskrift, som utkommer i Sverige med 6 häften om 16 stora sidor hvardera per år.

Tidskriften har utkommit i tre år. Innehållet utgöres af sakrika och intressanta ortbeskrifningar åtföljda af en mängd fina illustrationer. "Svenska Bygder" kommer att beskrifva hela Sverige socken efter socken, stad efter stad.

Prenumerationspris i Amerika $1.00 pr. år.

Årg. 1904, 1905 och 1906 kunna äfven fås för ett pris af $1.00 pr. årgång.

Det vore önskvärdt att denna utmärkta tidskrift funne många prenumerantar bland svensk-amerikanerna. Vi ha åtagit oss agenturen för tidskriften här i landet, och inbjuda hr en och hvar till prenumeration.

Må hvar han också erhålla denna värdefulla tidskrift tillsammans med Svensk Familj Journal för tillhopa $1.35.

O. RASMUSSEN PUB. CO.
726—734 S. 6th St., Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, namligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen, kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministes.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.